

LEXI B. NEWMAN

KARAMEL

Timișoara, 2019

Capitolul 1

O găsesc pe Katherine Kenda într-una din casele de corecție din Detroit. Directorul, un bărbat de culoare care continuă să rânească la mine, îmi indică cu degetul fiecare linie punctată deasupra căreia trebuie să semnez pentru a o putea lua sub tutela mea pe creaatura care a băgat în sperieti o întreagă secție de poliție și nu pot spune că mă bucur să fac asta. După spusele lui North, asta e singura modalitate prin care pot ajunge la ea, la spaima-idioților-cu-epoleti, care nu are mai mult de șaptesprezece ani și care cred că e puțin cam supraestimată.

Dar, cu toate că pe mine unul nu mă sperie o puștoaică nebună, imediat ce las stiloul jos, un presentiment rău cum că am făcut o greșală colosală, începe să-mi dea târcoale.

— Acum, că ţi-am semnat toate hărțiile, pot să o văd? întreb în doi peri, îndreptându-mi spatele.

— O să-ți fie livrată imediat ce angajații mei o scot de la izolare.

Rânjetul bărbatului devine și mai larg și nu pot să nu observ grija cu care strâng hărțiile pe care tocmai le-am semnat și le aşază ușor în sertarul biroului, comportându-se cu ele de parcă ar fi un bilet câștigător la loterie. Tot comportamentul său al lui mă pune puțin pe gânduri și am vagă impresie că tipul abia aștepta ziua asta.

— Izolare? întreb mirat, arcuindu-mi sprâncenele la el. De ce e la izolare?

— Hmm, cum să o spun să sună mai frumos? A mușcat personalul, mi-o trântește.

Expresia lui rămâne la fel de senină, de parcă să muști personalul e ceva normal într-o instituție ca asta. Poate că e. Nu e ca și când aş ști prea multe lucruri despre casele de corecție. Din fericire pentru mine, am reușit cumva să stau departe de ele. Prin vreo minune, bănuiesc, căci nu pot spune că eu nu am fost un copil-problemă.

Totuși, vestea că a mușcat personalul mă face să cred din ce în ce mai mult că am făcut o greșelă catastrofală.

— Reamintește-mi un lucru, îi cer, plescăind din buze de mai multe ori. Are șaptesprezece ani, nu?

— Corect.

— Și nu suferă de vreo boală psihică, nu?

— Nu, domnule agent Day. E perfect sănătoasă, din punct de vedere medical. Domnișoara are doar o problemă de comportament.

— Toți adolescentii au o problemă de comportament, altfel tu nu ai mai avea o slujbă, i-o trântesc sec.

Bărbatul oftează, apoi spune:

— Cred că asta e adevărat. Casele de corecție nu ar mai exista dacă toți adolescentii ar fi premianți la matematică și niște sfinti pe pereți. Doar că domnișoara Kenda... Ei bine, trebuie să mărturisesc că nu am mai avut de-a face până acum cu un adolescent atât de problematic.

Îl urmăresc cu ochii mijiji, întrebându-mă în sinea mea ce au toți cu sărmana fată. North mi-a spus exact același lucru despre ea. Sau poate că adevărata problemă nu e la ei, ci la mine. Eu mă încăpățânez să nu cred tot ce mi se spune despre ea.

Katherine Kenda, o făptură despre care nimeni nu vorbește frumos.

Taifunul blond care îmi aterizează la picioare brusc și de nicăieri, nu doar că îmi întrerupe reveria, ci mă și face să treser. Buimac, îmi ridic privirea spre cei doi supraveghetori care ies deja pe ușă, apoi mi-o cobor înapoia pe ea, urmărind-o cu ochii măriți și stupefiat de-a binelea, cum se ridică cu greu în picioare, sprijinindu-se de bocancii mei.

Și imediat ce se repune pe picioare și își ridică fața cât să o pot privi, mă simt de parcă m-ar lovi ceva în moalele capului. Brusc și tare, zăpăcindu-mă complet.

— Doamne, ce trântă am luat! chicotește, vocea sunându-i mai melodios decât mă așteptam. Ca o balerină deșirată!

Hohotește pentru câteva clipe, apoi adaugă pe un ton nervos:

— Nenorociții ăia...

Ochii ei se fixează pe chipul meu și se oprește. Cu mâna blocată în păr, cu gura larg căscată și cu bretonul în ochi, făptura din fața mea e cu adevărat șocantă și nu doar datorită apariției spectaculoase. Cred că e fata cu cele mai lungi picioare pe care le-am văzut vreodată. Sunt de-a dreptul kilometrice!

Fiuța asta... n-are cum să aibă doar șaptesprezece ani!

Sub ochii mei încă măriți de soc, pupilele ei se dilată brusc și atât de tare încât, din hazel, irisurile ei se fac aproape negre. Iar părul... o adevărată junglă amazoniană de culoarea caramelului, care îi stă în toate direcțiile, într-o ciufuleală sexy.

— Hei! strigă. Mă auzi?

Își pocnește degetele în fața mea, smulgându-mă dintr-o altă reverie – una în care picioarele ei lungi sunt vedeta serii – și mă holbez la ea năucit.

— Ce?

— Te-am întrebat cine dracu' ești! pufnește zgomotos, măsurându-mă critic din cap până în picioare. Ești surd sau doar retardat?

Mă studiază cu o încruntătură de toată frumusețea, continuând să mă măsoare din cap până în picioare și să mă sfredelească pe toate părțile, în timp ce eu abia reușesc să-mi revin din surprindere și să întreb stupefiat:

— Cine dracu' sunt?! Poate vrei ca de azi înainte să dormi într-un pod!

— Oh, deci ești idiotul care trebuie să mă scoată de aici, constată amuzată. Supraveghetorii mi-au spus ceva

despre asta, dar cine naiba îi crede? Sunt niște mincinoși, niște coate-goale și niște ticăloși pverși!

Se uită arogantă spre directorul casei, trântindu-i și un rânjet pe măsura atitudinii sale, înainte să revină la mine și să replice senină:

— Ha! Se putea și mai rău.

Serios? Ne cunoaștem de un minut și deja dă cu bâta în baltă atât de tare, încât ne stropește pe toți.

— Te așteptai la Brad Pitt? întrebîn doi peri.

Ochii mei vor să coboare de pe chipul ei, pe picioare, însă refuz să-i las să facă asta. Încerc pe cât de mult pot să nu mă zgâiesc la ea ca prostul, căci da, asta îmi vine să fac. Să mă holbez la ea ore în sir și să mă întreb cine a reușit să facă o asemenea creatură.

E... perfectă.

— N-ar fi fost rău, mormăie, încă studiindu-mă. Totuși, trebuie să recunosc că nu mă dezamăgești deloc. Poți face o piruetă?

Cred că își bate joc de mine!

— Nu, dar pot să-ți dau câteva palme, dacă vrei, îi propun. Mucoaso! Acum, dacă ai încetat să pui întrebări idioate, cred că ar fi cazul să mergem. Mi-am pierdut deja destul timp așteptându-te!

Mă aplec după bagajul ei de mâină, aruncat neglijent la podea, apoi îi dau un brânci puștoacelui cu picioare lungi, împingând-o spre ușă.

Și deja regret decizia pe care am luat-o, deși nu cred că au trecut mai mult de cinci minute de când o cunosc. În mod clar nu e deloc aşa cum mă așteptam să fie, fizic vorbind, dar e aproximativ la fel de guralivă cum m-au atenționat atât North, cât și restul secției. După părerea autorităților din Detroit, făptura care acum merge în fața mea, e ca o bombă atomică ce, într-o bună zi, o să-mi explodeze fix în față.

De îndată ce ieșim din clădirea în care plutește un miros ciudat de prăjituri, o prind de cot și o trag după mine spre SUV-ul negru din parcarea.

— Știi, nu e cazul să tragi de mine, bombăne nemulțumită. Vreau la fel de mult ca tine să plec din locul ăsta. Am stat șase luni aici.

— Mă întreb de ce, o iau peste picior. Se vede clar că ești o bomboană de fată.

Tonul meu ironic o face să-și mijească ochii care abia se văd de sub bretonul mult prea lung. Dar cui îi pasă că îi displace tonul pe care îi vorbesc? N-am de gând să mă îmrietenesc cu ea.

O eliberez de îndată ce ajungem lângă mașină și deschid portiera din spate ca să-i arunc bagajul cu puține lucruri pe banchetă, înainte să o aud comentând:

— Ai grija cum vorbești cu mine, Pocahontas! De acum înainte o să-mi fii ca o mamă. Nu cred că vrei să-ți fac prea multe probleme.

Mă uit urât la ea, iritat ca un urs grizzly, și tot ce mă mai oprește să nu o dau cu capul de portieră e insigna mea. Cinci minute. De atâtă timp ne cunoaștem și deja a reușit să mă enerveze. Åsta trebuie să fie un record!

Deschid portiera din dreapta și aștepț să urce, scrâșnind din dinți în secret. Nu-mi pot da seama de ce naiba a ales North să o scoată și să mi-o dea mie! Cred că stătea bine acolo unde era.

Urc și eu pe scaunul șoferului și o privesc scurt.

— Centura! îi ordon.

— Dacă nu, ce?

Și normal că trebuie să mă sfideze!

— O să parcurgi tot drumul îndesată în portbagaj. Și, crede-mă, nu ar fi deloc confortabil pentru tine cu perechea aia de picioare.

Arăt cu degetul spre picioarele ei, pe care încerc să nu le privesc prea mult.

— Abia știi cum mă cheamă și deja te dai la mine? mă întreabă uimิตă, cu sprâncenele arcuite.

Să mă dau la ea? Dumnezeule Mare, mai bine m-aș spânzura de un copac!

Încă iritat, înfig cheia în contact și pornesc motorul, deși nu are rost să mă grăbesc. Nu e ca și când aş face doar pe taxiul. Nemernica asta o să-mi stea pe cap cine știe cât timp și, la cum arată, nu cred că vrea să fie îmblânzită prea devreme.

— Ține-ți gura, pramatie! bombăn în bărbie.

Virez brusc, intrând puțin cam forțat în trafic. Ochii mi se întorc singuri spre ea când, pe neașteptate, împinge scaunul în spate pentru mai mult loc de mișcare și își trântește picioarele lungi pe bordul mașinii mele, făcându-se comodă.

Grozav. Mașina mea se transformă cât ai bate din palme în navă de croazieră.

— Ce-ar fi să-ți iezi picioarele și să-ți le înfășori în jurul gâtului pe post de fular, dacă n-ai ce face cu ele? întreb retoric și ironic totodată. Nu-mi murdări mașina.

— Calmează-te, Batman, mormăie, mișcându-și tălpile în ritmul melodiei de la radio. O să-ți pocnească vreo venă importantă.

Ei, drăcie. Deja o caută cu lumânarea.

— Jos cracii, Rapunzel! mă răstesc. Nu mă face să te dau jos din mașină.

Privindu-mă sfidătoare cu coada ochiului, spune:

— Știi, nu-mi dau seama de ce voi, copoii, sunteți aşa constipați tot timpul. Vă sare țandăra din orice. Nu ați aflat că stresul face rău sănătății? Doar nu vrem să cazi în vreo depresie.

Își țuguie buzele spre mine, făcând-o pe inocenta.

— De unde știi că sunt copoi? Și nu cred că ești în măsură să deschizi gura și să comentezi, mucoaso! Ar trebui să taci și să te bucuri că eu sunt cel care te-a scos de acolo. Dacă ar fi fost după mine, te-aș fi încuiat în cea mai răcoroasă și întunecată celulă din câte există.

— Ai fi vrut tu, nu-i aşa? rânește. Doar că nu e după tine. Nici după prietenii tăi constipați. Poate a venit timpul să recunoașteți că nu puteți să mă închideți.

Din păcate, cam are dreptate. Nu putem. Altfel, North chiar ar fi aruncat-o într-o celulă întunecată și rece, astă după ce i-ar fi tras o bătaie soră cu moartea.

— Nu o să ai șaptișe' la nesfârșit, îi reamintesc eu.

— Nu, dar nici răbdarea ta nu e infinită, mi-o întoarce. E doar o chestiune de timp până să-ți dai seama că nici tu, nici altcineva, nu puteți să-mi faceți față.

Îmi întorc fața spre ea și o surprind uitându-se la mine cu ochii mijiji și întunecați, ca și când ar ascunde cele mai oribile secrete. Habar nu am cine e fata asta, însă am de gând să afli cât mai curând, după ce îi răsfoiesc tot dosarul. Și ce mai dosar! Nici criminalii în serie nu au un dosar aşa stufoș și pun pariu de pe-acum că o să mă minunez de ceea ce o să găsesc în el.

Acum, că am întâlnit-o, pot afirma faptul că Katherine Kenda pare genul de fată care îți poate face un car de probleme.

— Ai doar o sansă, Kitty-Kat. Nu uita că, dacă o dai în bară, te așteaptă o groază de ani de petrecut după gratii imediat ce împlinești frumoasa vârstă de opt-sprezece ani.

Mă uit din nou la ea, scurt, și o găsesc zâmbind enigmatic.

— Nu există judecător care să mă poată închide, îmi spune convinsă. Se vede că nu știi nimic despre mine.

Are dreptate, nu știi, însă acum sunt mai curios decât niciodată, să afli cine e și cu cine am de-a face. Până acum

nu-mi place nimic la ea... în afară de picioare. Da, picioarele îmi plac cam prea mult. Îmi și imaginez cât de capabile sunt să se înfășoare pe mijlocul...

Stop, James! Propriile-mi gânduri mă stupefiază. E minoră, la naiba! Are cu zece ani mai puțin decât mine, ceea ce mă face să mă strâmb dezgustat de direcția în care mi-a luat-o mintea. Picioarele ei sunt doar niște... picioare. Cele mai bestiale picioare, dar tot picioare.

Încă mă zgâiesc la ele când îmi trag o palmă mentală.

Ajunge!

Îmi îndrept privirea înapoi spre drum.

— Asta e doar părerea ta, drăguță, mormăi ca răspuns la comentariul ei încrezut. Nu ești nici pe departe o excepție de la legi.

O văd cu coada ochiului cum își întoarce capul spre mine, iar privirea ei îmi pârjolește obrazul. Nu trebuie să mă uit la ea, ca să-mi dau seama cu ce răutate mă fixează.

— Care e numele tău? mă întrebă cu o voce senină.

Îmi place și vocea ei, ceea ce clar e o problemă.

Nu-i răspund.

— Se presupune că trebuie să stăm sub același acoperiș, aşa că am nevoie de un nume ca să te pot pomeni atunci când te înjur.

— Nu mai bine nu mă înjuri deloc?

— Greu de făcut. Îmi place să înjur. Des. Sinceră să fiu, încă de când te-am cunoscut, te înjur frecvent în gând.

Simt cum mă pufnește râsul, iar asta e o a treia problemă. Ar trebui să mă enervez, nu să râd. Tipă tocmai a recunoscut că mă înjură frecvent; cu siguranță ar trebui să mă enervez.

— Și îți face plăcere să mă înjuri? o întreb încă amuzat.

— Mai mult decât ai crede.

Chicotesc.

— James Day, îi răspund într-un final.

— Frumos! exclamă brusc și tare, luându-mă pe nepregătite.

Mă uit la ea pentru o clipă și o văd zâmbind.

— Știam eu că trebuie să ai un nume pe măsura feței tale.

— Să mă simt jignit? întreb confuz.

— Nu-mi dau seama de ce. Era un compliment.

Minunat. E și schimbătoare, ca un cameleon.

— Te dai la mine? pufnesc.

— Ca să mă dau la tine, nu ar trebui să mă aplec și să te ling pe lobul urechii, șoptindu-ți cuvinte dulci?

Din greșală trag de volan brusc, mașina intrând forțat pe banda cealaltă. Când îmi dau seama că sunt pe contrasens și că vine o mașină din față, redresez mașina cu o manevră strânsă, evitând la mustață o coliziune frontală.

Iar eu, în loc să-mi fac griji că era cât pe ce să facem un accident, mă gândesc la picioarele ei, cocoțate în continuare pe bordul mașinii mele.

Drace!

— Nu te juca cu focul, păpușă, o sfătuiesc eu. S-ar putea să te trezești direct în mijlocul unui incendiu. În plus, coruperea de minori nu face parte din hobby-urile mele.

— Hm.

Înghițind în sec, arunc o privire în oglinda retrovizoare, căutând să o țin cât mai departe de ea.

— Nu ești primul care a spus asta și s-a ales cu altceva, zâmbește ea.

Asta nu sună bine. Nu sună bine deloc.

Însă nu-mi fac griji. Are șaptesprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! Nici picioarele ei bestiale nu o fac mai... majoră. În plus, insigna mea e și aşa în pericol, fără să mă mai complic cu aventuri de genul asta.

— Ai un fetiș cu bărbații mai mari decât tine?

— Eu? întrebă mirată. Ei au un fetiș cu mine.

Nu mă îndoiesc. Mă uit din nou la picioarele ei și înghit iar în sec. O să-și fluture cracii ăia prin fața mea numai de-al naibii, sunt sigur! Așadar, nu mă îndoiesc nici măcar o nanosecondă că ei au un fetiș pentru ea. Dacă nu aş fi știut sigur că are doar șaptesprezece ani... Ei bine, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

Totuși, un lucru mi se pare suspect în toată treaba asta. Excluzând intrarea ei spectaculoasă în cadru, cât și gura slobodă, fetița asta e orice altceva, numai sălbatică nu. Ba chiar, în clipa asta în care tace, mi se pare a fi mai mult decât inocentă.

S-a înselat North în privința ei? E ceva mai personal la mijloc, care îl face să o deteste?

Privirea ei hazel se întoarce spre mine și îmi zâmbește dulce.

Da, North sigur s-a înselat în privința ei. Făptura asta nu are cum să fie sălbatică. Sper.

După o jumătate de oră, în care nici unul dintre noi nu mai spune nimic, opresc mașina în fața blocului în care locuiesc provizoriu, cu chirie. După ce recuperez bagajul ei de pe bancheta din spate, o prind de încheietură și o trag după mine spre intrarea în bloc, apoi spre lift.

Ei bine, dacă am crezut până acum că drumul cu mașina a fost o tortură, imediat ce intrăm în cabina liftului și ușile se închid cu un clinchet, îmi dau seama că m-am înselat amarnic. Cabina se umple instantaneu cu un miros dulce, de caramel, iar prezența făpturii de lângă mine devine imposibil de ignorat.

Îmi cobor privirea asupra ei, urmărind-o cu coada ochiului cum se făstâcește plăcintă, pușcând printre buzele-i cărnoase ce au o formă de-a dreptul delicioasă. O studiez prelung din vârful capului până în vârful tenișilor ei vechi și uzați, fără rușine. Trupul ei zvelt e îmbrăcat cu haine banale

și lălăi, acoperindu-i toate formele care mai mult ca sigur se ascund pe acolo pe undeva.

Iar liftul se mișcă mult prea repede. Ușile se deschid la etajul meu înainte să termin cu inspecția și sunt nevoie să-mi trag alte două palme mentale, ca să-mi revin în fire și să ies din cabină cu mintea limpă.

Ajunsî în fața ușii apartamentului meu, pufnesc când o aud pe cea de vizavi deschizându-se. Babornița cu ochelari de scafandru își scoate țeasta vopsită într-un roșu păcătos și ne privește curioasă. De fapt, o privește pe lungană curioasă.

— James! strigă cu vocea ei pitigăiată, care mă face de fiecare dată să mă strâmb. Cine e fata? O altă cucerire?

Drace!

— Doamnă Jones, nu se întâmplă nimic aici. Intrați în apartament, îi răspund pe un ton obraznic.

— Nu te rușina, băiete, continuă ea să turuie, aranjându-și mai bine ochelarii pe nas. E mai drăguță decât cealaltă.

Kitty-Kat chicotește lângă mine, distrată probabil de prezența spectaculoasă a babei care locuiește vizavi de mine și căreia îi place la nebunie să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala.

— Cealaltă avea sănii prea mari, adaugă babornița, turuind ca o moară stricată. Mă mir cum de nu te-a sufocat!

— Dumnezeule! urlu, scos din sărite. Doamnă Jones, intrați în apartament!

Mă întorc spre ușa mea și mă grăbesc să o descui, de preferabil înainte să mai spună vreo prostie. Mereu face asta și încă nu pot spune că m-am obișnuit cu ea. De fiecare dată când mă întorc la apartamentul meu, însoțit de vreo domnișoară, doamna Jones e prezentă la datorie.

— Numai să ai grija să nu te strangulezi cu picioarele setei, într-o poziție întortocheată din Kama Sutra, mă sfătuiește ea, uitându-se cu ochii căt cepele la creaatura care se prăpădește de râs lângă mine. La ce picioare are...!